

२०७३ माघ २७ बिहीबार १-०२-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे- तिमी सत्य गीता सुनाए सबैलाई सुख दिनेवाला सच्चा-सच्चा व्यास हौ। तिमीले राम्रोसँग
पढेर सबैलाई पढाउनु छ, सुख दिनु छ।”

प्रश्नः— सबै भन्दा उच्च लक्ष्य कुन चाहिँ हो, जहाँ पुग्ने तिमीले पुरुषार्थ गरिरहेका छौ?

उत्तरः— आफूलाई अशरीरी सम्झनु, यस देह-अभिमानमाथि विजय प्राप्त गर्नु— यही उच्च लक्ष्य हो
किनकि सबैभन्दा ठूलो दुस्मन हो देह-अभिमान। यस्तो पुरुषार्थ गर्नु छ, जसले गर्दा अन्त्यमा
बाबा सिवाय कुनै याद नआओस्। शरीर छोडेर बाबाको पासमा जानु छ। यो शरीर पनि याद
नरहोस्। यही मेहनत गर्नु छ।

गीतः— इस पाप की दुनियाँ से....

ओम् शान्ति। जीव आत्माहरू या बच्चाहरूले दिलमा सम्झन्छन्— अब हामीलाई बाबा कहाँ लैजानुहुन्छ।
वास्तवमा जहाँबाट हामी आएका हौं, वहाँ नै लिएर जानुहुन्छ। फेरि हामीलाई पुण्य आत्माहरूको सृष्टि,
जीव आत्माहरूको दुनियाँमा पठाइदिनुहुन्छ। श्रेष्ठ र भ्रष्ट अक्षर छन्, अवश्य जीव आत्माहरूलाई नै भनिन्छ।
सुख वा दुःख जब शरीरमा हुन्छ, तब नै भोगिन्छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ— अहिले बाबा आउनु भएको छ।
बाबाको नाम सदैव शिव हो। हाम्रो नाम शालिग्राम हो। शिवको मन्दिरमा शालिग्रामहरूको पनि पूजा हुन्छ,
बाबाले सम्झाउनु भएको थियो— एउटा हुन्छ रुद्र ज्ञान यज्ञ, अर्को हुन्छ रुद्र यज्ञ। त्यसमा खास बनारसका
ब्राह्मणहरू, पण्डितहरूलाई बोलाउँछन्— रुद्र यज्ञको पूजाको लागि। बनारसमा नै शिव रहने अनेक मन्दिर
छन्। शिव-काशी भन्छन्, असली नाम काशी थियो। फेरि अंग्रेजहरूले बनारस नाम राखे। वाराणसी नाम
अहिले राखेका छन्। भक्तिमार्गमा आत्मा परमात्माको ज्ञान त हुँदैन। पूजा दुवैको अलग-अलग गर्छन्। एक
ठूलो शिवलिंग बनाउँछन् बाँकी साना-साना शालिग्राम अनेक बनाउँछन्। तिमीलाई थाहा छ— हामी
आत्माहरूको नाम हो शालिग्राम र हाम्रो बाबाको नाम हो शिव। शालिग्राम सबै एक साइजको बनाउँछन्,
त्यसैले बाबा र बच्चाको सम्बन्ध छ। आत्माले याद गरिरहन्छ— हे परमपिता परमात्मा भनेर। हामी परमात्मा
होइनौं। परमात्मा हाम्रो बाबा हुनुहुन्छ, यो सम्झाउने मत तिमीलाई दिइएको छ। दिन प्रतिदिन तिमीलाई
श्रीमत मिलिरहन्छ— कसैलाई पनि पहिले बाबाको परिचय दिएर वर्सा दिलाऊ। पहिले तिमीले सिद्ध गरेर
बुझाउनु छ— उहाँ निराकार बाबा हुनुहुन्छ। यी प्रजापिता साकार हुन्। वर्सा निराकारसँग मिल्छ। अहिले
बाबा सम्झाउनुहुन्छ— मेरो एकै शिव नाम हो। दोस्रो कुनै मेरो नाम छैन। सबै आत्माहरूको शरीरको नाम
अनेक छन्। मेरो कुनै शरीर नै छैन। म सुप्रीम सोल हुँ।

बाबा सोध्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! तिमी सबैभन्दा ठूलो दुस्मन को हो? जो समझदार छन्, उनले भन्छन्—
देह-अभिमान सबैभन्दा ठूलो दुस्मन हो, जसबाट नै कामको उत्पत्ति हुन्छ। देह-अभिमानलाई जित्न धेरै
मुश्किल हुन्छ। देही-अभिमानि बन्नमा नै मेहनत छ। जन्म-जन्मान्तर तिमी देहको सम्बन्धमा आयौ। अब
जान्दछौ— वास्तवमा म आत्मा अविनाशी हुँ, जसको आधारमा यो शरीर चल्छ। रिलिजस माइन्डेड जो
छन्, उनीहरूले सम्झन्छन्— हामी आत्मा हौं, देह होइनौं। आत्माको नाम एउटै रहन्छ। देहको नाम
बदलिन्छ। आत्माले एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ। हामीलाई बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी चल्नु छ पुण्य
आत्माहरूको दुनियाँमा। यो हो पाप आत्माहरूको दुनियाँ। भ्रष्टाचारी रावणले बनाउँछ। १० शिरवाला कुनै

२०७३ माघ २७ बिहीबार १-०२-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन मनुष्य हुँदैन्, तर यस कुरालाई कसैले बुझेको छैन। सबैले रामलीला आदिमा पार्ट लिइरहन्छन्। सबै एक मत पनि छैनन्। कुनै-कुनैले यी सबै कुरालाई कल्पना सम्झन्छन्। तर यो बुझेका छैनन्- रावण भ्रष्टाचारीलाई भनिन्छ। पराई स्त्रीलाई हरण गर्नु- यो भ्रष्टाचार हो नि। यस समय सबै भ्रष्टाचारी छन् किनकि विकारमा जान्छन्। जो विकारमा जाँदैन्, उनलाई निर्विकारी भनिन्छ। त्यो हो रामराज्य। यो हो रावण राज्य। यहाँ नै रामराज्य थियो। भारतवर्ष सबैभन्दा प्राचीन थियो। पहिलो नम्बरमा सृष्टिमा सूर्यवंशी देवी-देवताहरूको झण्डा बुलन्द थियो। त्यतिबेला चन्द्रवंशी पनि थिएन्। अहिले तिमी बच्चाहरूको यो सूर्यवंशी झण्डा छ। तिमीलाई लक्ष्म थाहा भएको छ, फेरि बिर्सिन्छौ। स्कुलमा बच्चाहरूले कहिल्यै लक्ष्म-उद्देश्यलाई भुल्न सक्दैनन्। विद्यार्थीले टीचरलाई वा पढाइलाई कहिल्यै बिर्सिन सक्दैनन्। यहाँ फेरि बिर्सिन्छन्। कति ठूलो पढाइ छ, २१ जन्मको लागि राज्यभाग्य पाउँछौ। यस्तो स्कुलमा कति राम्रोसँग दिनहुँ पढ्नुपर्छ। यस कल्प यदि फेल भयो भने कल्प-कल्प फेल भइ नै रहन्छौ। फेरि कहिल्यै पनि पास हुँदैनौ। त्यसैले कति पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। श्रीमतमा चल्नुपर्छ। श्रीमतले भन्छ- राम्रोसँग धारणा गर र गराऊ। यदि ईश्वरीय डायरेक्सनमा चलेनौ भने उच्च पद पनि पाउँदैनौ। आफ्नो दिलसँग सोध- हामी श्रीमतमा चलिरहेका छौं। आफूलाई मिया मिठू सम्झिनु हुँदैन। अब आफैंसँग सोध- जसरी यी ब्रह्मा-सरस्वती श्रीमतमा चल्छन्, म यसरी नै चलिरहेको छु? पढेर पढाउँछु? किनकि तिमी सच्चा-सच्चा गीता सुनाउनेवाला व्यास हो। ती व्यास होइनौ, जसले गीता लेखेका छन्। तिमी यस समय सुखदेवका बच्चा सुख दिनेवाला व्यास हो। सुखदेव शिवबाबा गीताको भगवान् हुनुहुन्छ। तिमी उहाँका बच्चा व्यास हो कथा सुनाउनेवाला।

यो स्कुल हो, स्कुलमा बच्चाहरूको पढाइबाट नम्बर थाहा हुन्छ। त्यो हो प्रत्यक्ष, यो हो गुप्त। यो फेरि बुद्धिद्वारा जानिन्छ- म कुन कुराको लायक छु! कसैलाई पढाउने सबूत मिलेको छ। बच्चाहरूले लेख्छन्- बाबा फलानोले हामीलाई यस्तो तीर लगायो, अनि हामी हजुरका बन्यौं। कुनै त सामुने आउँदा पनि भन्न सक्दैनन्- बाबा म त हजुरको बनें। कति बच्चीहरूले पवित्रताको कारण कुटाइ पनि खाइरहन्छन्। कुनै त बच्चा बनेर फेरि छोडि पनि दिन्छन्। किनकि राम्रोसँग पढ्दैनन्। बाबाले त कति राम्रोसँग सम्झाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! केवल मलाई याद गरेर पढ। यस ज्ञानद्वारा तिमी चक्रवर्ती राजा बन्छौ। घरको बाहिर पनि लेखिदेऊ- एक सेकेण्डमा जीवनमुक्ति मिल्न सक्छ, जनक जसरी, २१ जन्मको लागि। एक सेकेण्डमा तिमी विश्वको मालिक बन्न सक्छौ। विश्वको मालिक त अवश्य देवताहरू नै बन्छन् नि। त्यो पनि नयाँ विश्व, नयाँ भारत। जुन भारत नयाँ थियो, त्यो अब पुरानो भएको छ। भारतवर्ष सिवाय अरू कुनै खण्डलाई नयाँ भनिँदैन। यदि नयाँ भनियो भने फेरि पुरानो पनि भन्नु पर्ने हुन्छ। हामी फुल नयाँ दुनियाँमा जान्छौं। भारतवर्ष नै १६ कला सम्पूर्ण बन्छ, अरू कुनै खण्ड फुल मून हुन सक्दैन। अरू त सुरु नै आधाबाट हुन्छ। कति राम्रा- राम्रा रहस्य छन्। यो नै सत्यखण्ड कहलाउँछ। सत्यको पछाडि फेरि झुटो पनि छ। यही पहिले फुल मून हुन्छ। पछि त अँध्यारो हुन पुग्छ। पहिलो झण्डा हो स्वर्गको। गायन पनि गर्छन् स्वर्ग थियो... हामीले राम्रोसँग सम्झाउन सक्छौं किनकि हामीलाई सारा अनुभव छ। सत्ययुग त्रेतामा हामीले कसरी राज्य गर्छौं फेरि द्वापर कलियुगमा के भयो, यो सबै बुद्धिमा आएपछि कति खुशी आउनुपर्छ। सत्ययुगलाई उज्यालो, कलियुगलाई अँध्यारो भनिन्छ, त्यसैले भनिन्छ- ज्ञान अंजन सतगुरु दिया... बाबाले कसरी आएर तिमी अबला, माताहरूलाई जगाउनु भएको छ। धनवान त कुनै मुश्किलले नै खडा हुन्छन्। यस समय वास्तवमा बाबा

२०७३ माघ २७ बिहीबार १-०२-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन गरिब निवाज हुनुहुन्छ। गरिब नै स्वर्गको मालिक बन्छन्, धनवान बन्दैनन्। यसको पनि गुप्त कारण छ। यहाँ त बलिहार जानुपर्ने हुन्छ। गरिबलाई बलिहार जान समय लाग्दैन। त्यसैले सुदामाको उदाहरण गायन गरिएको छ। तिमी बच्चाहरूलाई अब प्रकाश मिलेको छ, तर तिमीहरूमा पनि नम्बरवार छन्। अरू सबैको ज्योति मधुरो छ। यति सानो आत्मामा अविनाशी पार्ट निश्चित छ। आश्चर्य छ नि। यो कुनै विज्ञानको शक्ति होइन। तिमीलाई अब बाबासँग शक्ति मिल्छ। वास्तवमा यो अविनाशी चक्र हो, जुन घुमिरहन्छ, यसको कुनै आदि अन्त्य छैन। नयाँ कुनैले यो कुरा सुन्यो भने अचम्म पर्छ। यहाँ १०-२० वर्षे वालाको पनि पूरा समझमा आउँदैन, न कसैलाई सम्झाउन सक्छन्। तिमीलाई अन्तिममा सबै थाहा हुनेछ— फलाना, फलानोको पासमा जन्म लिन्छ, यो हुनेछ... जो महावीर छन्, उनीहरूलाई पछि गएर सबै साक्षात्कार भइरहनेछ। अन्तिममा तिमीले सत्ययुगको दृश्य धेरै नजिक देख्नेछौ। महावीरको नै माला हो नि। पहिले ८ महावीर फेरि छ १०८ महावीर। अन्तिममा धेरै फस्टक्लास साक्षात्कार हुनेछन्। गायन पनि गरिएको छ— परमपिता परमात्माले बाण मार्न लगाउनुभयो। नाटकमा धेरै कुरा बनाएका छन्। वास्तवमा यो स्थूल बाणहरूको कुरा होइन। कन्या, माताहरूले बाण चलाउन के जानून्। वास्तवमा यो हो ज्ञान बाण र यिनीहरूलाई ज्ञान दिनेवाला वास्तवमा परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। कति अद्भुत कुरा छन्। तर बच्चाहरूले एकै मुख्य कुरा घरी-घरी भुल्छन्। सबैभन्दा कडा भूल हुन्छ— देह-अभिमानमा आएर आफूलाई आत्मा निश्चय गर्दैनन्। सत्य कसैले बताउँदैनन्। वास्तवमा त कुनै आधा घण्टा, घण्टा पनि सारा दिनमा मुश्किल यादमा रहन सक्छन्। कुनैलाई समझमा पनि आउँदैन योग केलाई भनिन्छ? लक्ष्य पनि धेरै उच्च छ। आफूलाई अशरीरी सम्झ, जति हुन सक्छ त्यति पुरुषार्थ गर ताकि अन्तिम समयमा कोही पनि याद नआओस्। कुनै तत्त्व ज्ञानी, ब्रह्म ज्ञानी राम्रा हुन्छन्, गद्दीमा बसी-बसी सम्झन्छन् म तत्त्वमा लीन हुनेछु। शरीरको भान रहँदैन। फेरि जब उनको शरीर छुट्छ, आसपास सन्नाटा हुन्छ। सम्झन्छन्— कुनै महान् आत्माले शरीर छोडेको छ।

तिमी बच्चाहरू यादमा रह्यौ भने कति शान्ति फैलाउँछौ। यो अनुभव उसलाई हुन्छ, जो तिमीको कुलको हो। बाँकी त मच्छर सदृश्य मर्नेवाला छन्। तिमी प्राक्वित्स हो नै अशरीरी हुने। यो प्राक्वित्स तिमीले यहाँ नै गछौ। वहाँ सत्ययुगमा त आत्माले एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ। यहाँ त तिमीलाई थाहा छ— यो शरीर छोडेर बाबाको पासमा जानु छ। तर अन्तिममा कुनै याद नआओस्। शरीर नै याद नरहेपछि बाँकी के रह्यो? मेहनत छ यसमा। मेहनत गर्दै-गर्दै अन्तिममा पास भएर निक्लन्छौ। पुरुषार्थ गर्नेको पनि थाहा हुन्छ नि, उनीहरूको प्रसिद्धि हुँदै जान्छ। बाँधेली गोपिकाहरूले पत्र यस्तो लेख्छन्, जो कहिल्यै छुटेलीले पनि लेख्दैनन्। उनीहरूलाई फुर्सत नै हुँदैन, बाँधेलीहरूले सम्झन्छन्— शिवबाबाले ब्रह्माको हातलाई लोन लिनु भएको छ, त्यसैले शिवबाबाको पत्र आउँछ। यस्तो पत्र त फेरि ५ हजार वर्ष पछि आउँछ। त्यसैले किन बाबालाई पत्र सधैं नलेख्ने? नयनबाट गाजल निकालेर पनि लेख्नु। यस्तो-यस्तो ख्याल आउँछ। लेख्छन्— बाबा म उही कल्प पहिलाको गोपिका हुँ। म हजुरसँग मिल्छु अवश्य, वर्सा पनि अवश्य लिनेछु। योगबल भएमा आफूलाई बन्धनबाट छुटाउँदै जान्छन्। फेरि मोह पनि कसैमा नरहोस्। चलाखीसँग बुझाउनुपर्छ। आफूलाई बचाउनुपर्छ, सम्बन्ध निर्वाह गर्ने धेरै कोसिस गर्नुपर्छ। माताहरूले सम्झन्छन्— म पतिलाई पनि साथमा लिएर जानेछु। हाम्रो कर्तव्य हो उनीहरूलाई सम्झाउनु। पवित्रता त धेरै राम्रो हो। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ—

२०७३ माघ २७ बिहीबार ९-०२-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन काम महाशत्रु हो, यसलाई जित। मलाई याद गयौ भने म तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाउँछु। यस्ता बच्चीहरू छन्, जसले पतिलाई सम्झाएर लिएर आउँछन्। बाँधेलीहरूको पनि पार्ट छ। अबलाहरूमाथि अत्याचार त हुन्छन् नै। यो शास्त्रहरूमा पनि गायन छ— कामेशु, क्रोधेशु... कुनै नयाँ कुरा होइन। तिमीलाई त २१ जन्मको वर्सा मिल्छ, त्यसैले थोरै केही सहन त गर्नु नै पर्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) योगबलद्वारा आफ्नो सबै बन्धनहरूलाई काटेर बन्धनमुक्त बन, कसैमा पनि मोह राख्नु हुँदैन।
- २) जो ईश्वरीय डाइरेक्शन मिल्छ, त्यसमा पूरा-पूरा चल। राम्रोसँग पढ र पढाऊ। मियाँ मिट्टू बन्नु हुँदैन।

वरदानः— त्रिकालदर्शी स्थितिद्वारा अलमलिने परिस्थितिहरूलाई मौजमा परिवर्तन गर्ने, कर्मयोगी भव जो बच्चाहरू त्रिकालदर्शी छन्, उनीहरू कहिल्यै कुनै कुरामा अलमलिन सक्दैनन् किनकि उनको सामुन्ने तीनै काल स्पष्ट हुन्छ। जब लक्ष्य र मार्ग स्पष्ट छ भने कोही अलमलिँदैन। त्रिकालदर्शी आत्माहरू कहिल्यै कुनै कुरामा मौज सिवाय अरु कुनै अनुभव गर्दैनन्। चाहे परिस्थिति अलमल्याउने होस् तर ब्राह्मण आत्माले त्यसलाई पनि मौजमा बदलिदिन्छ किनकि अनगिन्ती पटक त्यो पार्ट खेलेका छन्। यो स्मृतिले कर्मयोगी बनाइदिन्छ। उसले हर कार्य मौज पूर्वक गर्छ।

स्लोगनः— सबैको सम्मान प्राप्त गर्नु छ भने हरेकलाई सम्मान देऊ।

शब्दार्थः— फुल मुन= पूर्णिमा, पूर्ण चन्द्रमा